

D. Drobnickij: Únava nepřátel se hromadí a Bifurkační bod se blíží ... Třikrát NE

- CZ24 News | 9. listopadu 2023

Plus: tři „NE“ aktuálního dění

Přeložil jsem pro vás podstatnou část čerstvé, velmi zajímavé úvahy populárního ruského amerikanisty, který se tak „prošel“ po většině světa...(překl.)

A nyní již Dmitrij Drobnickij:

Ještě než se dostanu k takovému tomu širšímu záběru, udělám jakýsi vstup nebo úvod do událostí, protože to je třeba...

Souvislosti Machačkaly

Víme, k čemu došlo na letišti v Machačkale, že to byla v jistém smyslu plánovaná mnohostranná operace proti nám, kterou se, chválabohu, podařilo zvládnout ve výsledku relativně nikoli špatně. Chci ale upozornit na to, jak to bylo reprodukováno ze Západu na příkladu stanice CNN. Tentokrát pathos nespočíval v tom, že „*podívejte se, všude je vše normální, ale to, co se děje v Rusku...*“. Tentokrát reportéři CNN a později další média informovali ve smyslu: „*Podívejte se, Moskva se nachází v jedné řadě toho všeho, co se ve světě děje, že dochází k rozkolu uvnitř všech společností v souvislosti s událostmi na Blízkém východě*“.

Toto byla, dle mého, hlavní část speciální, operace proti nám, vyhodnocení pro západního diváka – podívejte se, v Rusku je také krize, nehleďte na naše problémy – podívejte se, co se děje v Rusku! Nám se ale podařilo vyhnout se extrémům, na které se oni spoléhali.

Tady je, dle mého názoru, mimořádně důležité neumožnit této vnější krizi proniknout k nám dovnitř, neskočit jim na provokace unáhlených, emocionálních reakcí a nenechat se do jimi rozpoutané vřavy vtáhnout.

Vášně se valí celým světem

Podívejte se, co uspořádal Erdogan o svátku 100 let Turecké republiky: – „Jedno století skončilo a přichází století nové, století velkého Turecka...“. Promiňme panu Erdoganovi sváteční pathos, nicméně on pronesl velmi tvrdá slova na adresu Izraele a USA. Jeho země je stále členem NATO, nicméně nikdo se neodvážil proti němu jít s nějakými tvrdými sankcemi – to je v dnešním světě mimořádně zajímavé. Dřív by se něco takového bez sankcí neobešlo, ale dnešní řídicí modul světa (za jaký se považují stále ještě USA), není schopen zorganizovat rychlé a bolestivé nepříjemnosti Erdoganovi za to, co dělá.

Pojďme přejít k „Foreign Affairs“ (FA), které čtu stále častěji, protože změnili tón – něco jako časopis „Kommunist“ koncem 80.let, kdy z takového toho nudně vědecko-komunistického obsahu přešel k analýze vzniklých problémů. Takže nyní stále častěji FA píše přímo protikladně k tomu, co zaznívá z Bílého domu, Státního departamentu, Pentagonu atd. Vyskočil tam článek „Netanjahu musí odejít“, kde upozorňují na jeho podíl na krizi a jemně naznačují, že by měl odejít z vedení Izraele, protože se odklonil od změn na Blízkém Východu ve spolupráci s USA a nyní se s tím, ve společnosti Netanjahu, nedá nic dělat. Důležité je, že Netanjahu, který krizi rozpoutal, si myslel, že bude vše jako dřív a ono není – tak musí odejít.

V časopisu „Foreign Policy“, který je ještě ostřejší, vyšla série velmi zajímavých podcastů

k mezinárodní politice, vyšlo zajímavé interview s bezpečnostní poradkyní několika amerických prezidentů Fionou Hill, která mj. řekla, že všichni kolem (nejen Tucker Carlsson, nebo Rand Paul, ale všichni) pokládají tytéž otázky:

- Jak dlouho bude trvat válka
- Jaký je její konečný cíl

A dochází k závěru, že to, že se tyto otázky pokládají, je z ukrajinského hlediska nepořádek a vážný problém. Fiona Hill se zabývala východní Evropou a Ruskem, ovládá ruštinu a svého času přicestovala do Moskvy s delegací od Trumpa, aby se pokusila cosi urovnat, ale tou dobou Trump dostával natolik přes prsty kvůli pokusu urovnat vztahy s Putinem, že nic nevyšlo.

Další konsekvence

Pojďme dál. Mluvili jsme o Erdoganovi. Je tu ale člověk jménem Róbert Fico, nový slovenský premiér. Vzpomínám si, že Slovensko bylo první zemí, která s radostí pouštěla dodávky zbraní Ukrajině. A teď na sobě Slovensko zakouší jakousi karmu, ne okamžitou, ale životní. Jistěže zůstane první zemí, která odmítá dodávat Ukrajině zbraně z principiálních důvodů, a nikoli z merkantilně-geopolitických jako Polsko. Není pochyb, že proti Ficovi bude rozpoutána nějaká kampaň, ale podívejte se, kolik času uteklo a Fica se v podstatě nikdo nedotkl. Samozřejmě ho nazývají proputinským populistou – ale kde je reakce, aspoň jako na Trumpa? Viktora Orbána rovněž dávno nazývají proputinským populistou, nacionalistou (v západním chápání), on ale vydává docela opatrná prohlášení. Nicméně, nyní se k Maďarsku připojuje Slovensko, a všimněte si, že ti dva lídři mají mnoho podobného, a že sice nikoli v našem zájmu, ale ani ve prospěch Západu začíná hrát Polsko, které v západních plánech zaujímá důležité místo – a nevidíme okamžitou reakci. Ztráta řízení ze strany unaveného hegemonu je samozřejmě pěkná. Únava nepřátel se hromadí ...

Čína

Víte, že Čínu navštívil Gavin Newsom a byl přijat na velmi vysoké úrovni vč. Si-Ťin-pchinga a to v Lidovém paláci, což je velmi závažné, Wan-I byl v USA, Blinken byl poněkud zdrženlivý. Teď ale možná přijede v listopadu do San Francisca Si, což aparát předsedy ČLR ani zamíni nevyvrací. Do San Francisca, právě k onomu guvernérovi Newsomovi, setkat se s Bidenem – a pokud se to uskuteční, bude se to odehrávat s velkou pompou, červenými koberci atd.

To ovšem nevadí Bidenovi v tom, aby na setkání s australským premiérem prohlásil, že budou bojovat s Čínou, protože ta napadá filipínské lodě. Schizofrenie uvnitř hegemonu je cítit, nicméně oni s obavami očekávají, zda skutečně Si přijede, protože jinak by se mohly problémy USA prohloubit. Ale ani Si by sám před čtyřmi měsíci nepomyslel na to, že by jel na summit APEC, který je naprosto proamerický. Nicméně na území protivníka Si-Ťin-pching asi pojede, což znamená, že oba hráči se necítí úplně jistě, což je podle mého velmi důležitá věc.

V tomto smyslu je čínský tisk uzavřenější a dobrou práci odvádějí naši sinologové, kteří nám rozšifrují aspoň něco z toho, co se tam odehrává. Ale i nesinologové vidí, že tam rezignace střídá rezignaci, že ne všechno jde úplně podle plánu. To neznamená, že problémy nemají jen Čína a USA – je to obecný stav, v němž se nikdo nemůže cítit úplně jistý.

Dvojsečnost sankcí

Podívejte se například, co prohlašovaly USA k protiruským sankcím: – ještě v roce 2014 Obama tvrdil, že je ruská ekonomika rozervaná na cáry – dnes si z těchto vlastních slov dělá srandu. Americké ministerstvo financí ale prakticky každý měsíc uvaluje na Rusko nové sankce – protože to ze zákona musí dělat, uložil mu to Kongres. Přitom prohlašují, že sankce plní svůj úkol a Rusko se každou chvíli musí zhroutit.

Na druhé straně ale si tento minfin objednává výzkum u nezávislých expertů na téma „Nepředpokládané důsledky sankcí na USA“. Ovšem sankce jsou jakýmsi osrdím politiky USA za hranicemi válek, které předpokládají, že primárními, sekundárními a dalšími sankcemi se podaří

Rusko vyřadit ze hry. Ukazuje se ale, že se to právě kvůli oněm „nepředpokládaným dopadům“ na USA nedaří.

Z toho ovšem nevyplývá, že už jsme jaksi samostatní a můžeme se předčasně radovat. Spíš to vypadá tak, že jejich systém, americký globální ekonomický systém, prožívající své nikoli nejlepší časy – byl nabourán. Ve finančně-obchodním smyslu ho Rusko, se svými nynějšími partnery, určitě nabouralo – a to pomocí námi tak často kritizovaného finančního bloku vlády RF. To ale vůbec neznamená, že máme nějaký svůj systém. Tím zatím končí dobré zprávy.

Únava materiálu

U našich protivníků se reálně projevuje únava materiálu, nám se podařilo tento systém prolomit, ale přitom se, bohužel, odkládá rozhodnutí o tom, jaký systém místo onoho systému vybudovat. Možná se pokusí ucpat díry. Nejchytřejší lidé jim řeknou nejspíš, že je třeba celý ten systém zbourat. Ony finančně-ekonomické restrikce se od regionálních válek moc neliší. USA by rády to vše řídily, ale zjišťují, že toho schopny nejsou. Že na Blízkém Východě věci měly jít tudy a ne tudy – ale ony najednou jdou úplně jiným směrem! Jen si nemysleme, že jsou pravdivé ty hrozné předpoklady (hrozné ne proto, že někoho urážejí, ale s hlediska analytického přístupu), jakože útok Hamásu vyprovokovaly USA a okamžitě všichni začnou spekulovat, že kdosi přišel, zaplatil, nakreslil plány... Tak to nejspíš nebylo. Já už jsem mluvil o tom, že USA vyprovokovaly Izrael k tomu, aby se s arabským světem nesmiřoval bez americké účasti, což v mnohém vyprovokovalo konflikt. USA chtěly jedno, Sullivan obletěl Blízký Východ s blahým pocitem: – všechno jsem udělal, jsem dobřej! Nic takového! Protože začala válka, po níž z administrativy Netanjahu i Bidena nezůstane kámen na kameni.

Summit ŠOS

Podívejme se, co tam bylo z naší strany. Konal se summit ŠOS (Šanghajská organizace pro spolupráci), což je organizace, která, stejně jako BRICS závažně roste, přičemž ŠOS se mi líbí víc, má větší rozsah, je větší v hospodářských stycích a hlavně je eurasijská. Vystoupil tam premiér Státní rady ČLR Li-Čchiang a říká, že: *„Cílem sdružení je držet osud regionu v rukou regionálních zemí...bez vměšování, překážek a machinací zvenčí“* – takže cíl je. Ale protože ta slova pronesl čínský premiér, očekával bych, že řekne jak se to chystá udělat – mechanismus procesu... Ono v roce 1943 v Brettonwoods byla finanční konference OSN (v podstatě antihitlerovské koalice) a Američané tam jasně řekli, jaký bude finanční systém. A bez úspěchu této konference by konference v Jaltě na Krymu v témže roce úspěšná nebyla. A dnes takový systém nový je, nebo je to naprosté tajemství – čemuž se mi nechce věřit. Podle toho, jak Čína jedná, i ve vztahu k USA a dalším zemím, ona nemůže to všechno obnovit, ona nemůže říci, že to teď bude ve světě tak a tak, ani finanční systém onoho pročínského sdružení nemůže být celý postaven na juanu, protože ten do toho ještě nedorostl.

Třikrát NE

Podívejme se jaká myšlenka znepokojuje myšlení v zemi, která stvořila globalizaci, vzájemné propojení celého světa, volný trh, atd – v USA. V již zmíněném FA vyšel článek „Stát ekonomické bezpečnosti“ autorů Henry Farrella a Abrahama Newmana. Oba autoři jsou velmi zajímaví, poznal jsem je v knize „Tajné impérium“, což není příliš povedený název, zajímavý je podtitulek: „Jak Amerika změnila světovou ekonomiku ve svou zbraň, a celá kapitola v ní byla věnována finančnímu systému, tedy dolaru jako zbraně. K jakým závěrům autoři článku docházejí:

1. Hegemon **NE**zvládá svou roli; – jestliže dříve bylo možno říci, že: – tady a tam jsou silní, tady a tam trochu ustoupili, ale vcelku drží, tak dnes mohou čtyři své zbylé letadlové lodi honit po světovém oceánu, jak chtějí, ale třesou se strachy, aby nevypukl třetí konflikt, protože ani se dvěma si nedovedou poradit.

2. Žádná Čína **NE**přichází na směnu USA; – čínský systém nezaměňuje americký. Nebude vše totéž, jen s metropolí v Pekingu místo Washingtonu a s juany místo dolarů. Ve skutečnosti,

vycházíme-li z toho, co nyní vidíme v horké fázi onoho zlomu – mimochodem ještě třetí, případně čtvrtý konflikt by měl přijít, a on určitě přijde, otázka je jen v posloupnosti – probíhá to, o čem stále mluvíme, regionalizace, rozpad světa na regiony. Toto ale je třetí důležitá věc.

3. Regionální struktury **NE**jsou připraveny k regionálnímu životu, k novým neglobálním podmínkám; – nejsou připraveny vyměnit globální struktury.

Připomínám, že jsem zhruba 50 našich videí zpátky mluvil o tom, co musí dělat lídr každého regionu, nebo sdružený lídr takového regionu, co musí dělat společně všechny země regionu:

- Zajistit bezpečnost;
- Emitovat měnu;
- Ustanovit obchodní pravidla;
- Určovat sociálně-etické normy.

Dokáže to teď Čína udělat aspoň na polovině Euroasie? Mohl bych se zeptat na Rusko nebo Indii, která se nachází v jakémisi stavu meditace ...

Bifurkační bod se blíží

Taková je dnes situace. Neexistuje hegemon, výměnou nepřichází ani samotná Čína, ve světě nejsou připraveny regionální struktury. Tak se přibližujeme k onomu bifurkačnímu bodu, přičemž dobrá zpráva není v tom, že se pohybujeme neznámo kam. Ta spočívá v tom, že je to všem jasné a ukázaly se každé zemi možnosti růstu bez jakéhokoli ohledu na kohokoli.

Jasně je, že působí setrvačnost myšlení lidí, a tím větší, čím výš na úřednickém žebříčku se nacházejí (což platí v každé zemi bez rozdílu), protože žili, rostli, učili se, usilovali o úspěch v podmínkách, kdy vše bylo jinak. Regionální svět se stal faktem, ale problémem je, že jeho účastníkům to dosud nedošlo.

Netřeba zakoušet nějakou euforii kvůli tomu, že hegemon ustupuje (jakkoli ho mají všichni plné zuby), stejně nebude rychle lépe. Teď velmi mnoho lidí přemýšlí o tom, jak bychom těm Amerikánům teď nejlépe nasolili... To není ale teď hlavní úkol. **Strategický úkol je ve vybudování regionálních struktur.**

AUTOR: Dmitrij Drobnickij

[ZDROJ](#)

Překlad: St. Hroch/BeloBogSk